

Publicerad 2008-12-08 12:51 av lodjuret/seglare

En sorts novell, eller kanske bara ord, som kanske eller kanske inte belyser tillvaron för den skrivande personen på min poetsida.

Något litet om ensamhet

Ibland när jag sitter för mig själv på en krog och äter lunch utan annat sällskap än 'totally strangers' som en engelsktalande kanske skulle ha uttryckt sig så känns det som att vara ensam i hela världen.

Det trots att vi alla som sitter där har kommit dit för att äta eller dricka eller bara känna oss omgivna av människor, skit samba om vi känn dem eller ej.

Åter ibland när jag är ute och flanerar längs gatan så kan det kännas som att det när som helst skulle gå att ta hela världen i sin famn.

Stanna till och prata med folk som är ute och går med sina barn, barnvagnar eller bara vem som helst att först skänka en blick, ett leende och få en blick och ett leende tillbaka.

Jag är den där typen av människa som beroende av humöret sätter mig vid samma bord som det enda hittills ockuperade på en restaurang, eller ett av alla leddiga bord när stället är nästan folktomt.

Eller som blir fly förbannad om någon annan jävel dristar sig till mitt bord när det finns så många lediga att välja på.

Då sänder jag ofta 'kom inte hit din jävel, akta dig för helvete'.

Fast jag bara några timmar senare faktiskt skulle ha uppskattat litet sällskap i en i övrigt nästan öde lokal.

Ibland är enslighet och ensamhet en farsot. Andra ögonblick är det tillståndet istället en befrielse.

Det där att upplevelsen av enskildheten inte alls är statisk, att det inte är ett tillstånd som nödvändigtvis håller i sig... det är en sorts välsignelse skulle man väl kunna kalla det.

Man kan tröttna på att gå ensam i regnet. Men även solen kan skina litet för länge ibland och när det då börjar att droppa för att sedan börja smattra mot tak och rinna i stuprännor, ja då vet man att nu kommer det en sorts paus i varandet.

Det är någonting underbart som händer helt plötsligt och på en gång även ganska enkelt.

Förmågan att ha ett sådant omväxlande sinne och förmågan att peppa sig själv tillbaka till livet när allting känns som att vistas i en för tidig grav, det är det delvis kan kallas för överlevnadsinstinkt.

Den är oerhört viktig för oss människor och om den är stark så tål jaget så mycket stryk och arbete så det nästan inte finns något som kan verka dödande på ens själ.

Efter regn kommer sol. Men även efter sol kommer regn och så kommer solen som tillbaka igen och kärleken till livet, inte bara vädret, kommer tillbaka igen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren lodjuret/seglare med Poeter.se id #4809 innehar upphovsrätten